

Î N C H E I E R E

01 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Roman Mînzatu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea actului administrativ și restabilire la lucru și la cererea Centrului Național Anticorupție împotriva lui Roman Mînzatu cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Roman Mînzatu și menținută hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 29 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 01 iulie 2015, Roman Mînzatu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea actului administrativ și restabilire la lucru.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin ordinul pârâtului nr. 331ef din 21 mai 2015 a fost sancționat disciplinar cu concedierea din Poliție, cu achitarea compensațiilor bănești pentru concediile de odihnă anuale nefolosite și reținerea, după caz, a costului restant al echipamentului, fiind acuzat de încălcarea prevederilor art.26 alin. (1) lit. b) și c) și ale at. 28 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, ale art. 17 lit. e) din Legea nr. 90 din 25 aprilie 2008 cu privire la prevenirea și combaterea corupției, ale pct. 8 subpct.2), 3) și 11) din Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 502 din 09 iulie 2013, ale pct. pct. 13 și 25 lit. a)-d) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 481 din 10 mai 2006 și ale pct. pct. 5 și 25 alin. (2) din Instrucțiunile privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor și a altor informații referitoare la infracțiuni, aprobate prin ordinul interdepartamental nr. 121/254/286-0/95 din 18 iulie

2008 cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, manifestate prin neîntreprinderea acțiunilor legate de constatarea faptei contravenționale și nerealizarea măsurilor de prevenire și de combatere a corupției devenită cunoscută, acțiuni care au compromis prestigiul funcției și al autorității, din care face parte.

Menționează că, nu este de acord cu acuzațiile aduse și cu ordinul enunțat, pe care îi consideră neîntemeiat.

Susține că, la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul a făcut trimitere la art.47 alin. (1) lit. k) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, care prevede că, încetarea serviciului în Poliție, precum și a contractului individual de muncă al polițistului, poate avea loc pentru încălcarea sistematică a disciplinei de serviciu sau pentru comiterea unei încălcări grave.

Afirmă că, pe parcursul activității sale în cadrul Poliției, nu a avut careva abateri disciplinare, iar sancțiunea aplicată este una neîntemeiată și abuzivă.

Relevă că, prin cererea din 17 iunie 2015, înregistrată la Inspectoratul General al Poliției sub nr. M-1735/15, a solicitat anularea ordinului pârâtului nr. 331ef din 21 mai 2015, însă prin răspunsul nr. 34/2-M-177/15 din 24 iunie 2015 pârâtul l-a informat că, ordinul menționat se contestă direct în instanța de contencios administrativ.

Consideră că, prin ordinul menționat i-a fost încălcat un drept fundamental și, anume, dreptul de a munci.

Solicită anularea ordinului pârâtului nr. 331ef din 21 mai 2015 și restabilirea sa în funcția de șef al Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de poliție Fălești.

La data de 22 octombrie 2015, Centrul Național Anticorupție a depus cerere de intervenție principală cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii intervenientul principal a indicat că, în perioada 23 octombrie 2014-08 aprilie 2015, a efectuat testarea integrității profesionale a agenților publici din cadrul Inspectoratului național de patrulare a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

Menționează că, în cadrul testului de integritate profesională, în scopul asigurării unor probe exacte, care demonstrează faptul admiterii de către agentul public Roman Mînzatu în activitatea sa a actelor de corupție, acestuia au fost transmise mijloace bănești în sumă de 2400 lei și ceainic în sumă de 379 lei.

Susține că, conform art. 16 alin. (5) din Legea nr. 325 din 23 decembrie 2013 privind evaluarea integrității instituționale, agentul public Roman Mînzatu are obligația de a restitui Centrului Național Anticorupție bunurile primite în cadrul testării integrității profesionale.

Afirmă că, în pct. 19 din Raportul privind rezultatele negative ale testării integrității profesionale din 17 aprilie 2015 agentului public Roman Mînzatu a fost stabilit termenul limită până la data de 08 mai 2015 pentru restituirea mijloacelor

bănești, primite în cadrul testului de integritate profesională, însă până în prezent, mijloacele bănești nu au fost restituite.

Relevă că, nerestituirea de către agentul public Roman Mînzatu a mijloacelor bănești transmise în cadrul testului de integritate profesională constituie îmbogățirea fără justă cauză de către acesta, deoarece ultimul, aflându-se în exercițiu atribuțiilor de serviciu, nu a avut careva teme juridic pentru a primi mijloacele bănești transmise.

Mai relevă că, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 331ef din 21 mai 2015, care se contestă de către Roman Mînzatu, a fost emis în baza anchetei de serviciu, inițiată în temeiul Raportului Centrului Național Anticorupție privind rezultatele negative ale testării integrității profesionale, efectuată în privința agenților publici din cadrul Inspectoratului național de patrulare al Inspectoratului General al Poliției.

Solicită admiterea intervenirii Centrului în proces în calitate de intervenient principal și încasarea de la Roman Mînzatu a mijloacelor bănești în sumă de 2779 lei, transmise acestuia în cadrul testului de integritate profesională.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015 a fost admisă cererea Centrului Național Anticorupție de intervenire în calitate de intervenient principal în procesul civil la cererea de chemare în judecată a lui Roman Mînzatu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea actului administrativ și a fost atras Centrul Național Anticorupție în calitate de intervenient principal.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 29 martie 2016 acțiunea a fost respinsă ca tardivă. A fost admisă cererea intervenientului principal și a fost încasată de la Roman Mînzatu în beneficiul Centrului Național Anticorupție suma de 2779 lei.

Prima instanță, respingând acțiunea ca tardivă, și-a argumentat concluzia prin faptul că, la data de 22 mai 2015, reclamantul a luat cunoștință cu ordinul pârâtului nr.331ef din 21 mai 2015, iar cererea de chemare în judecată a depus-o la data de 01 iulie 2015, adică peste termenul de prescripție de 30 zile, prevăzut de art. 17 din Legea contenciosului administrativ, nefiind solicitată repunerea în termen.

Totodată, prima instanță, dispunând admiterea cererii intervenientului principal, și-a argumentat concluzia prin faptul că, înscrisurile administrate la dosar, în special textul stenogramei fac dovadă că, în cadrul testului de integritate profesională, reclamantul a primit valori de 2779 lei, ce constituie mijloace bănești în sumă de 2400 lei și un ceainic în sumă de 379 lei, iar în corespundere cu art. 16 alin.(5) din Legea privind testarea integrității profesionale, reclamantul avea obligația să restituie Centrului Național Anticorupție valorile primite în termenul limită de 08 mai 2015, prevăzut în pct. 19 din Raportul privind rezultatele negative ale testării integrității profesionale din 17 aprilie 2015, însă acesta nu a restituit valorile primite.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 05 decembrie 2016, reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii și respingerea cererii intervenientului principal.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt ilegale și neîntemeiate, deoarece instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea, precum și au apreciat arbitrar probele, fapt ce a dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Menționează că, din materialele dosarului rezultă că, actul administrativ - ordinul intimatului nr. 331 ef a fost emis la data de 21 mai 2015, iar la data de 22 mai 2015, i-a fost comunicat recurentului.

Susține că, recurentul a înaintat o cerere prealabilă, la care a primit răspuns la data de 24 iunie 2015, prin care i-a fost refuzat în admiterea cererii prelabile, motive din care la data de 01 iulie 2015 (peste 6 zile), a fost depusă cererea de chemare în judecată.

Afirmă că, prevederile pct. pct. 39 și 53 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 10 din 30 octombrie 2009 cu privire la practica aplicării de către instanțele de contencios administrativ a unor prevederi ale Legii contenciosului administrativ prescriu clar că, recurentul era obligat să respecte procedura prealabilă, fapt ce a și fost executat, pe cînd nici instanța de apel și nici prima instanță nu au ținut cont de aceste prevederi.

Relevă că, instanțele judecătorești au făcut trimitere la prevederile art. 355 din Codul muncii, indicând că recurentul urma să se adreseze cu cerere direct în instanța de judecată, însă au ignorat faptul că norma citată stabilește că această cerere poate fi înaintată în termen de 3 luni de zile de la data aducerii la cunoștință a actului (ordinul de concediere).

Mai relevă că, cererea de chemare în judecată a fost depusă peste 01 lună și 08 zile de la data aducerii la cunoștință a actului administrativ (ordinul de concediere), împrejurări în care se atestă că, aceasta a fost depusă în termenul de 3 luni stabilit de art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, la care au făcut referire instanța de apel și prima instanță.

Invocă că, instanțele judecătorești nu au aplicat în modul corespunzător prevederile art. 2 din Codul muncii, precum și nu au ținut cont de prevederile art. art. 8, 11 alin. (1) și 12 din Codul muncii.

Menționează că, recurentul a avut un termen minim de adresare a unei cereri în instanța de judecată de 3 luni, termen pe care l-a respectat.

Susține că, materialele cauzei stabilesc cu certitudine temeinicia și legalitatea cererii de chemare în judecată înaintată de către Roman Mînzatu, deoarece în privința acestuia a fost încălcată flagrant procedura de documentare a presupusei încălcări, iar încălcarea imputată nu a existat în fapt.

Afirmă că, descrierea abaterii, ce i se aduce recurentului, cuprinde o vădită neclaritate și ar consta în faptul că, în perioada efectuării testării integrității profesionale, aflându-se la serviciu, acesta ar fi acceptat bani și ar fi pretins bunuri.

Relevă că, la baza ordinului contestat nu au fost puse probe certe, care să indice direct că presupusele acțiuni au fost comise de recurent și, în fapt, acuzațiile aduse lui sunt bazate pe presupuneri.

Mai relevă că, pretinsa abatere disciplinară nu a avut lor, descrierea acesteia în raportul Centrului Național Anticorupție fiind evazivă și fără conținut factologic, iar angajatorul a emis ordinul de concediere fără a constata în concret pretinsa abatere disciplinară.

Invocă că, raportul Centrului Național Anticorupție se bazează pe procedura de testare efectuată contrar normelor imperative ale legii și este ilegal, iar pe cale de consecință, nu poate fi reținut ca dovadă întru confirmarea pretinsei abateri disciplinare.

Menționează că, din analiza art. 22 din Legea privind testarea integrității profesionale rezultă că, sancțiunea disciplinară poate fi aplicată în cazul testului negativ de integritate profesională doar în situația când angajatul a fost înștiințat sub semnătură sau, fiind înștiințat, a refuzat să semneze, însă recurentul nu a fost informat, sub semnătură, despre posibilitatea testării de integritate profesională și nici nu a refuzat semnarea unei astfel de înștiințări. Pe cale de consecință, neinformarea lui despre posibila testare a integrității profesionale conduce la imposibilitatea sancționării în cazul testului negativ, indiferent dacă este întemeiat sau nu.

Susține că, toate aceste argumente au fost ignorate de către instanțele judecătorești.

Prin referința depusă la data de 30 ianuarie 2017 Inspectoratul General al Poliției a solicitat declararea recursului ca inadmisibil sau respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării recurentului a deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către reprezentantul lui Roman Mînzatu, avocatul Marian Babără se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic